MULTE ŞI DE TOATE

O iluzie optică

Nu-i aşa că linia A B din

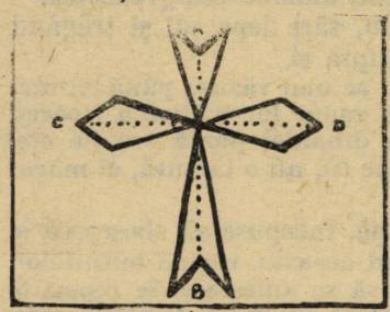

crucea aceasta, pare mai lungă decât linia C D ? Totuşi, nu este adevărat: linia C D e mai lungă decât linia A B. Măsuraţi şi vă veţi convinge. Cu această ocazie, e bine să aflăm că două linii egale, când sunt perpendiculare una pe alta, linia orizontală pare totdeauna mai scurtă. Desenaţi, de exemplu, un T majuscul cu cele două linii egale între ele. Veţi vedea că linia verticală va părea mai lungă.

Zice domnu'nvăţător

Publicăm mai jos o poezie căreia, îi lipseşte ultimul cuvânt la fiecare două rânduri. Cititorii noştri se vor strădui, desigur, să găsească cuvântul care lipseşte, pentruca poezia să aibă un înţeles. Noi vom publica în numărul viitor poezia cu versurile complete.

Zice domnu 'nvăţător,
Cu un glas.....:
„Cine ştie ca să-mi spună,
Care-i ţara cea mai.....,
Ţara veselă, frumoasă,
Şi bogată şi.....?"
Toţi copiii strigă 'n cor :
„Eu ştiu, domn'.....!
Ţara cea mai bună 'n lume,
Ţara ce-are falnic.....,
Este scumpa Românie,
Dumnezeu în veci s'o.....!"

Despre bani

Cuvântul bani este întrebuinţat în diferite feluri :
Regele zice : lista mea civilă !
Bancherul zice : fondurile mele !
Principele zice : dotaţiile mele !
Comerciantul zice : câştigul meu !
Funcţionarul zice : retribuţia mea !
Lucrătorul zice : salariul meu !
Soldatul zice : solda mea !
Avocatul şi doctorul zic : onorariile noastre !
Fata de măritat zice : zestrea mea !
Elevul de liceu zice : banii mei de buzunar !
Moştenitorul zice : legatele mele !
Rentierul zice : rentele mele !
Deputatul şi senatorul zic : diurnele noastre !
Servitorul zice : leafa mea !
Proprietarul zice : averea mea !
Pensionarul zice : pensia mea !
Cel ce n'are zice : speranţa mea !
Ziaristul zice : subvenţia mea !

Crearea pământului şi a munţilor

Noi ştim din Sfânta Scriptură cum Dumnezeu cel atot-puternic a creat cerul, pământul şi toate cele văzute şi cele nevăzute. Mai toate popoarele din vechime aveau însă despre lucrurile acestea idei şi credinţe foarte greşite, dar totdeodata şi foarte curioase. Iată, ca un exemplu, ce stă scris în cărţile cele mai vechi ale indienilor — cărţi scrise cu mai multe mii de ani înaintea noastră despre modul cum ar fi fost făcut pământul şi munţii.

La început Universul nu era altceva decât valuri şi apă. Deasupra lor se mişca Pragiapati, stăpânul Creaţiunei, în chip de vânt. Şi iata că văzu plutind o foaie de lotus. Şi se gândi în sinea sa : „Trebue să fie ceva pe care să stea !" şi zări pământul. Pragiapati se prefăcu atunci într'un mistreţ şi scoase pământul deasupra apei. Il resfiră peste foaia de lotus şi-l întări cu pietre.

Cât despre munţi, aceştia sunt urmaşii cei mai vechi ai lui Pragiapati. La început munţii aveau aripi şi sburau în sus şi se lăsau în jos ori unde le placea mai bine. Pe vremea aceea pământul era încă moale. Zeul Indra le-a tăiat atunci munţilor aripile. Şi cu munţii aceştia Indra întări pamântul, iar aripile lor se prefăcură în nouri de furtuna. Aceasta e pricina pentru care nourii plutesc mai mult deasupra munţilor, acolo fiind obârşia lor. Şi tot de aceea ploua mai mult în munţi.

Scrisoarea lui Haplea

In numărul trecut al revistei noastre am publicat o scrisoare dela Haplea plină de greşeli de ortografie şi punctuaţie.

Acum, iată cum ar fi trebuit să fie scrisă :

Ai dreptate, scump Moş Nae,
Ca să fii tu supărat,

Pân' acum că nu venit-am,
Că 'n zadar m'ai aşteptat.
Am pornit cu bucurie
Noi cu toţii din Hăpleşti,
Cu prieteni şi cu neamuri,
Să venim la Bucureşti.

Dar deodată, drag Moş Nae,
Se porneşte o furtună.
Ce prăpăd, ce grozăvie,
Cum trăsneşte şi cum tună !

Asta-i pricina, Moş Nae,
Nu fii dară supărat,
Cum nu-s ploi şi cum nu-i apă
Vom veni noi neapărat.

Cum să scriem

1) Vom scrie: „nevăzut, nepomenit, neauzit". Insă vom scrie : „ne mai văzut, ne mai pomenit, ne mai auzit". Vom scrie, adică, despărţit, când între „ne" şi cuvântul ce urmează punem un „mai", dar împreunat, când lipseşte „mai".

2) Vom scrie : „parcă, pentrucă, fiindcă", însă vom scrie : „pentru ca, de ce, în spre".

Pic piticul a plecat,
După iepuri la vânat.

In pădure se opreşte,
Cursei locul îi găseşte,

„Dar ce-i asta, măi, bădie ?
Parc'aici e o drăcie !

Barba mea e, aoleu !
Iepuri joacă 'n jurul meu".

NELLA